

de ikke laver en ordentlig sagsbehandling. Det er ret vidtgående over for kommunerne, og det er selvfølgelig på grund af de dårlige erfaringer, vi har haft indtil nu.

Så bliver der spurgt om en tidsmæssig grænse for revalideringsforløb. Det havde vi et ønske om, vi fik også nogle ting igennem under forhandlingerne, men ikke alt det, vi gerne ville have. Modsat er det svært at lave en fast tidsgrænse, for hvis en del af perioden er et langvarigt og langstrakt revalideringsforløb, er det jo ikke ønskeligt med en meget snæver tidsfrist. Men vi ville gerne have en meget snæver tidsfrist for sagsbehandlingen, og det arbejdede vi på under forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg synes, det var en lidt barsk udtalelse, hr. Villy Søvndal kom med om pensionisterne: at de var ligeglade med, hvor pengene kom fra. Jamen det er jo et »fodre hunden med dens egen hale«-forslag, for pengene kommer jo fra dem selv, så jeg kan da ikke indse, at de er ligeglade.

Jeg vil da ikke bebrejde hr. Villy Søvndal, at han ikke ret gerne vil tage milliarderne op af statskassen. Dansk Folkeparti vil bare finde dem et andet sted. Vi vil ikke tage dem fra de svageste grupper i samfundet, vi vil hellere tage dem fra ulandshjælpen.

Så spurgte jeg forsigtigt om de 15 pct.s fradrag. Jeg vil bare gerne spørge, om der ligger noget og lurur, og hvornår vi måske ser lidt flere penge blive heldt i fra statskassen for at regulere de 15 pct., så der bliver lighed for ægtepar, samlevende og enlige.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg er politiker, jeg er ikke spåmand, og det, jeg kan redegøre for, er, hvad vi gerne vil arbejde for.

Jeg blev spurgt, hvornår det skete. Det tør jeg ikke sige, men vi vil fremsætte forslag om og arbejde ihærdigt for, at nuværende førtidspensionister bliver tilbudt den nye ordning, for det mener vi faktisk vil være rigtigt, og det har vi ment hele tiden.

Men igen vil jeg godt spørge modsat: Hvad tror man vil være en fordel, hvis man i dag står på den lave sats? Ville det have været en fordel at lade førtidspensionsforhandlingerne eksplo- dere, så de ikke var blevet til noget? Eller er det en fordel at lave nogle satser, der er bedre for

dem, der får førtidspension efter 2003, så de nuværende pensionister kan bruge dem som brækjern? Jeg synes ikke, svaret er så svært. Det er da en indlysende fordel at have nogle højere satser at stile imod, for det afspejler efter min opfattelse det skæve i, at nogle har én sats, mens andre er på en lavere sats.

Den urimelighed var ikke blevet afspejlet, hvis vi ikke havde lavet bedre satser for de fremtidige pensionister. Derfor synes jeg, vi står med en unik mulighed og unikke argumenter for, at de nuværende pensionister også skal have tilbudet om at få forhøjet deres satser, og det vil vi arbejde ihærdigt for.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Fru Pia Christmas-Møller som ordfører.

Pia Christmas-Møller (KF):

I slutningen af 1950'erne og i begyndelsen af 1960'erne begyndte man at indse, at den socialpolitiske indsats i alt for mange tilfælde ikke førte til de ønskede mål om normalisering og integration, men derimod til umyndiggørelse og udstødelse af samfundet. Men langt op i 1970'erne var holdningen fortsat båret af den opfattelse, at den enkelte var en del af en gruppe med fælles behov, som man forventede passivt skulle modtage de velmente tilbud om kollektive standardydelser, men med bistandsloven fik vi de første spæde skridt taget til et holdningsopgør, hvorefter den enkelte skulle betragtes som et individ med forskellige behov.

Langsomt, men sikkert, blev en udvikling indledt, hvorefter mennesker uanset evner og situation skal mødes med individuelle og fleksible tilbud samt en forventning om aktiv deltagelse og indflydelse.

Myndiggørelse af mennesker er målet, og midlet er en socialpolitisk indsats, der skal tage udgangspunkt i en fundamental respekt for den enkeltes individuelle behov og muligheder. Integrationen skal ikke længere bare ske på majoritetssamfundets præmisser og opfattelse af normaliteten.

I den daværende borgerlige regering kom socialminister Aase Olesen med en meget ambitiøs og meget præcis vision for den fremtidige socialpolitik. Det skete i oplægget »Der er brug for alle«. Det rummede således en opfordring til, at kommunerne og regeringen i fællesskab forpligtede sig til at træffe en principbeslutning om at gøre markant op med den passive kontantlinje til fordel for en aktiv noget for noget-linje.